

[Statsministeren.]

plik udførligt svaret ordførerne, og jeg kan derfor nøjes med enkelte bemærkninger til dem.

Jeg vil gerne først understrege, at ordføreren for det radikale venstre, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, indrømmede — hvad jeg er taknemlig for —, at det, man kan kalde den principielle neutralitetslinie, forlod Danmark den dag, da vi trådte ind i De Forenede Nationer og dermed underordnede os FN's love. Den principielle neutralitetslinie er ligeledes forladt, når man, som det radikale venstres repræsentanter gjorde det, accepterer tanken om et skandinavisk militærforbund. Et militært forenet Skandinavien forudsætter naturligvis, at det enkelte land forsåvidt opgiver sin selvstændighed og bestemmelsesret, da det jo i et forbund måtte underordne sig en fælles militær ledelse og dennes bestemmelser.

Ingen kan mere end regeringen beklage, at det ikke lykkedes at få gennemført den fællesskandinaviske løsning af vort sikkerhedsproblem. Men vi tør i dag fra regeringens side overfor dette høje ting sige, at vi har gjort, hvad der var menneskeligt muligt for at få denne tanke realiseret. Jeg ønsker at sige dette fra denne talerstol, fordi vor skandinaviske samvittighed, om jeg så må sige, ikke havde været i orden, hvis ikke det var sket.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens egentlige argument mod Atlanterhavspagten var for det første, at vor tiltræden af denne pagt for ham var et stærkere principielt brud med vor traditionelle neutralitetspolitik, end en tiltræden af en skandinavisk pagt ville have været. Dette er selvfølgelig rigtigt, men vor tiltræden af Atlanterhavspagten er i dag for regeringen den eneste forsvarlige mulighed, der foreligger, og jeg vil gerne igen fremhæve, at Atlanterhavspagten er fuldt forenelig med De Forenede Nationers pagt, idet den sluttet af FN's medlemsstater, og pagten anerkender udtrykkelig FN's overhøjhed.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen henviste endvidere til, at vi gennem hundrede år har ført neutralitetspolitik, og at det til dato er lykkedes os at bestå som frit land. Dette argument er ubestrideligt. Men selvom påstandens rigtighed godkendes, siger den dog ikke et ord om, hvorvidt vi i fremtiden ville slippe godt fra at fortsætte en sådan politik. Ingen ansvarlig dansk politik kan dog i dag se bort fra den kendsgerning, at både den danske regering og det

danske folk den 9. april 1940 var „i god tro“, fordi vi indtil denne dag forlod os på, at stormagter ved krigsudbrud ville respektere mindre staters, i dette tilfælde vort og Norges, absolutte ønske om neutralitet, absolutte ønske om at blive holdt udenfor en konflikt.

Har jeg ikke ret, når jeg siger, at vi i dag ikke er i god tro, hvis vi i den nuværende situation overfor et tilbud om samarbejde med demokratiske stater, hvis ærlige fredsvilje ingen kan drage i tvivl, simpelthen siger nej og dermed bevidst etablerer en tilstand, hvorved vort land kommer til at henligge som et magt- og militærpolitisk tomrum, der i tilfælde af en storkrig uvægerligt vil blive besat af den stormagt, der kommer først? Har vi ret til som danske i dag at se bort fra vore erfaringer den 9. april 1940? Og har vi moralsk ret til at forvente, at andre nationer, hvis ulykken igen indtræffer, skal ofre liv og blod for at gengive os vor frihed, når vi på forhånd har afslået at yde vor solidariske medvirken til fredens stabilisering og bevarelse? Disse spørgsmål tror jeg alle skal stille sig selv ved afgørelsen af denne sag.

At vi ved at tiltræde Atlanterhavspagten løber en risiko er rigtigt, men det siger blot intet om, hvorvidt risikoen er størst indenfor eller udenfor pagten. Pagten giver ligesom enhver anden løsning ingen 100 pct. sikkerhed. En 100 pct. sikkerhed findes nemlig ikke. Det er min tro, at vi ved at tiltræde Atlanterhavspagten og dermed få garanti for, at et forsætligt voldeligt overfald på Danmark vil udløse Amerikas og de vestlige magters økonomiske og militære styrke, i den nuværende situation yder et større bidrag både til Danmarks og til Nordens sikkerhed, end vi gør ved bevidst at lade Danmark henligge som et magt- og militærpolitisk tomrum. Jeg tillægger altså Atlanterhavspagtens forebyggende virkning imod krig en afgørende betydning.

Det er ikke rigtigt, at regeringen har ladet sig presse til at forcere denne sag frem. Vi søgte bevidst at spille mæglerens rolle i de skandinaviske forhandlinger, så længe der var håb om en fællesskandinaviske løsning, men fra det øjeblik der ikke længere var realitet i disse forhandlinger, tog vi stilling til de faktisk foreliggende kendsgerninger. Og naturligvis må vi i dag rette os efter de tidsfrister, der er opstillet af de forhandlende magter. Sådan må man jo bære sig ad både i livet og i politik, bøje sig for kendsgerningerne. Den for Danmark i dette øjeblik foreliggende kendsgerning er valget mellem hjælpeløs, våbenløs og tildels venne-